

(*Anya és fia*, 19.), „a képzeletem a nászutunk” (*A francia mozis*, 37.), az álmodott és az elmondott szülés apává tesz (*Apa*, 21.) –, addig magukban a versekben semmi képzelet-, semmi fantáziaszerű nincs, vagyis semmi olyan, ami elszakadna a személyes tétektől. Ezért is lehet olyan zavarbaejtően nehezen beszélni ezekről az első látásra olyan tiszta és áttetsző versekről: mert nemcsak azzal szembesítenek, amit tükrözni próbálnak, de ennek a tükrözésnek a lehetetlenségével is úgy, hogy ennek a lehetetlenségnek az érzékeltetése ellenére, mintegy a tükröt kikerülve, mégis megcsillan. Valami.

Turi Tímea

